

prawa strzec będę pilnie, obowiązki mego urzędu spełniać gorliwie i sumiennie, polecenia mych przełożonych wykonywać dokładnie, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż“.

c) dla sędziów:

„Przysięgam Panu Bogu Wszchemogącemu, że na powierzonym mi urzędzie sędziego przyczyniać się będę w mym zakresie działania ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę; obowiązki urzędu mego spełniać będę gorliwie, sprawiedliwość bezstronnie według mego sumienia i zgodnie z przepisami prawa wymierzać, a tajemnicy urzędowej dochowam.

Tak mi Panie Boże dopomóż“.

Art. 2. Do osób, które zostały już zaprzysiężone w myśl Dekretu z dnia 20 lutego 1918 r. poz. 6 Dz. Pr. i pozostają na urzędzie, rozporządzenie niniejsze się nie odnosi.

Art. 3. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 22 listopada 1919 r.

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

487.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

w przedmiocie tymczasowych środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni rozplodowych.

W celu zapobieżenia szerzeniu się zarazy stadniczej (polyneuritis coitalis equi, exanthema coitale paraliticum) u koni rozplodowych i uśmierzenia tej zarazy zarządza się na mocy art. 1148 Ustawy Lekarskiej (Tom XIII Zbioru praw rosyjskich, wydanie 1905) na obszarze b. zaboru rosyjskiego aż do odwołania co następuje:

Art. 1. Zarazę stadniczą u koni rozplodowych uznaje się za chorobę zakaźną, przy której stosowane być mają przepisy art. 1090 — 1190 Ustawy Lekarskiej, a nadto niżej wymienione specjalne postanowienia.

Art. 2. Koni, dotkniętych zarazą stadniczą, jakoteż koni podejrzanych o tę chorobę lub o zarażenie się nią, nie wolno używać do stanowienia.

Jako podejrzane o zarażenie się uważać należy te konie rozplodowe, które w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy stykały się z choremi końmi rozplodowymi przy akcie stanowienia, lub w inny sposób uzasadniający możliwość zarażenia się.

Art. 3. Klacze chore należy odosobnić i nie wolno zmieniać ich stanowiska bez zezwolenia władzy.

Art. 4. Klaczy, które były dotknięte zarazą stadniczą, nie wolno używać do rozplodu nawet wówczas, jeżeli są pozornie wyleczone; klacze ta-

kie opatrzyć należy piętmem wyobrażającym iltery „Z. S.“ na lewej stronie szyi.

Art. 5. Ogiery rozplodowe, co do których udowodniono, że się od nich klacze zaraziły, albo u których można niewątpliwie wykazać istnienie zarazy stadniczej lub też które stanowiły klacze zarazą tą już w czasie stanowienia dotknięte, należy wytrzebić (wykastrować).

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych może zezwalać na wyjątki od tej zasady dla celów doświadczalno-naukowych.

Art. 6. Po stwierdzeniu pierwszego wypadku zarazy należy wzbronić stanowienia koni w obrębie obszaru wyznaczonego przez komisję weterynaryjno-wykonawczą na tak długo, dopóki nie zostanie stwierdzonem, które zwierzęta zachorowały, które klacze dopuszczono do chorych ogierów, oraz które ogiery stanowiły klacze dotknięte zarazą.

W tym celu należy cały materiał rozplodowy dotyczącego obszaru poddać badaniu weterynaryjnemu; obszar ten wyznaczy od wypadku do wypadku Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych na wniosek starszego inspektora weterynaryjnego.

Dopóki zakaz taki obowiązuje, można dopuszczać konie do stanowienia tylko po uprzednim zbadaniu ich stanu zdrowia przez lekarza weterynaryjnego i na podstawie jego zezwolenia.

Art. 7. W okolicach, w których panowała zaraza stadnicza, należy zarządzić przed początkiem najbliższego okresu stanowienia rewizję stanu zdrowia wszystkich koni rozplodowych. Do stanowienia dopuszczone być mogą tylko te konie, które przy rewizji okazały się zupełnie zdrowe.

Art. 8. Stajnie, w których stały konie dotknięte zarazą stadniczą, oraz przedmioty, których używano do ich pielęgnowania, winny być dokładnie oczyszczone i odpowiednio odkażone.

Art. 9. Skóry ze zwierząt padłych lub zabitych skutkiem zarazy stadniczej wolno użyć dopiero po odkażeniu i zupełnem wyschnięciu.

Art. 10. W ciągu trwania zarazy urzędowy lekarz weterynaryjny winien dojeżdżać raz na miesiąc do miejscowości zapowietrzonych dla czuwania nad ścisłym wykonaniem środków ochronnych.

Art. 11. Zarazę uznać należy za wygasłą, skoro rewizja dokonana przez lekarza weterynaryjnego przed początkiem najbliższego okresu stanowienia stwierdziła zupełnie zadawalający stan zdrowia wszystkich koni rozplodowych, gdy niema już zwierząt podejrzanych o zarażenie się i gdy odkażono zapowietrzzone stajnie (stanowiska) i sprzęty.

Art. 12. Przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia karane będą wedle postanowień art. 138 Kodeksu Karnego.

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Warszawa, dnia 15 listopada 1919 roku.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa
i Dóbr Państwowych:

Z. Chmielewski